

τσουβαλάτος

τσουβαλάτος, -η, -ο, επίθ. [<τσουβάλι + κατάλ. -άτος], που είναι ή που μεταφέρεται μέσα σε τσουβάλι: «δεν μπορούσε να το φέρει στα χέρια, για να μην το σκορπίσει στο δρόμο, και το 'φερε τσουβαλάτο». Επίρρ. **τσουβαλάτα**, με το τσουβάλι: «το μετέφερε τσουβαλάτα».

- έφυγε τσουβαλάτος, εξαπατήθηκε, ξεγελάστηκε: «ήθελε να με κάνει τον έξυπνο αλλά ούτε που κατάλαβε για πότε έφυγε τσουβαλάτος».

- τα 'χαμε χύμα, μας ήρθαν και τσουβαλάτα, βλ. λ. [χύμα](#).

- τα λέω χύμα και τσουβαλάτα, βλ. λ. [χύμα](#).

- τον πήραν τσουβαλάτο, τον συνέλαβαν βίαια και τον οδήγησαν στο Τμήμα, στη φυλακή: «πλάκωσαν τα μπασκίνια στο καφενείο και τον πήραν τσουβαλάτο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας